

MŪSU PROFESIONĀLIE SVĒTKI — ĶĪMIKU DIENA

Piecgades teicamnieki

No Maskavas saņemta nozares ministrijas un arodbiedrības Centrālās komitejas pavēle-lēmums par lielas grupas nozares pirmrindnieku apbalvošanu. Par personisko piecgades plānu un sociālistisko saistību izpildi pirms termiņa mūsu rūpnīcā ar Vissavienības vienoto krāšu nosīmi «Divpadsmitās piecgades trieciennieks» apbalvotas audējas LARISA KRAUKLE, VELTA BEKERE un nepārtrauktas stikla šķiedras ieguves operators LEONIDS VAVENKO.

Būs jauna produkcija

Aušanas ceļam atkal pienākusi jauna tehnika — čehoslovāku mašīnbūvētāju ražotās pneimatiskās stelles P-125-ZS-8M-21. Tās paredzētas jauna plaša patēriņa preces veida — sadzīves sietu ražošanai. Viena šāda stelle uzstādīta un izmēģināta jau agrāk, un izmēģinājumi noritēja sekmīgi. Tagad saņemtas vēl deviņas šāda tipa stelles.

Sadzīves sietu ražošana jāuzsāk otrajā pusgadā. Paredzēts noaustr 400—500 tūkstošus metru.

NEPIECIEŠAMS PROGRESS!

... Kad katlā ūdens vārās, ir simts grādu. Kad krāsni stikls vārās, ir tūkstoši pieci simti līdz tūkstošiem seši simti grādu. Un no smalkajām kvarca smiltīm, sodas, alumīnija oksīda jeb tā sauktās mālmezes, borskābes, kaļķakmens, dolomīta un citiem komponentiem vannas krāsni veidojas stikla masa. No tās šeit, stikla šķiedras rūpnīcās pirmajā ceļā, ražo mazas lodītes. Tālākajā ražošanas procesā tās pārtop stikla šķiedra, tekstiliedrē, audumā, lentā un citā produkcijā.

Stikla lodīšu ražošanas ceļš rūpnīcā ir, var teikt, visģimeņiskākais, jo tālākais stikla ceļš jau rit kā parastā tekstilražošanas uzņēmumā. Pirmās lodītes tika iegūtas 1964. gadā, bet pirms tam šķiedru ieguva no lodītēm, ko piegādāja radnieciskie uzņēmumi. Bija viena stikla kausēšanas vannas krāsni, no kuras ieguva desmit tonnas lodīšu dienā. Tagad ir četras krāsni un produkcijas apjoms — 55 tonnas dienā. Kad lodītes sāka ražot, darbojās trīs automāti, tagad to ir piecas reizes vairāk.

Daudzus gadus ceļā strādā vecākais inženieris Aldis Zeibots. Pēc Rīgas Politehniskā institūta pabeigšanas jaunais inženieris tehnoloģis atbrauca uz Valmieru, sāka strādāt par stikla caurulīšu ceļa priekšnieku. Pēc tam ceļā apguva lodīšu ražošanu. Sībrīd Aldis ir viens no pieredzējušākajiem speciālistiem tieši stikla kausēšanas jautājumos. Kopā ar saviem kolēģiem un domu biedriem — ceļa priekšnieku Tālī Danci, ceļa mehāniķi Andri Ermani, ceļa elektrīki, stikla kausētājiem Eduardu Skrastīnu, Robertu Ziediņu un citiem izstrādāti un ieviesti daudzi racionalizācijas priekšlikumi, kas veicinājuši darba ražīguma celšanu, produkcijas kvalitātes pilnveidošanu, kurināmā un energoresursu ekonomiju.

Profesionālo svētku priekšvakarā mūsu korespondents lūdza Aldi Zeibotu komentēt izmaiņas, kas aizvadītajos gados notikušas stikla kausēšanas un lodīšu ražošanas procesā.

— Nevarētu sacīt, ka izmaiņu nav, — sacīja viņš. — Izaugsme ir, produkcijas apjoms ir pieaudzis. Krāsni ir pilnveidotas. Taču tas galvenokārt paveikts pašu spēkiem. Uzlabojumi ir gan sīhtas sastādīšanas iecirkņi, gan arī pasās vannas krāsni. Par vienu no galveniem sasniegumiem uzskatu to, ka mums izdevās izmantot krāsni caurlekmā hromoksīda ugunsizturīgos materiālus. Tie paugstināja krāsni stabilitāti, palīdz kvalitātes uzlabošanā. Sīhtas sagatavošanas iecirkņi uzstādījam lielākas jaudas maisītājus,

kas ir divreiz ražīgāki nekā vecie. Periodiski, pēc speciāla grafika, notiek vannas krāšņu kapitālie remontu. Tos izmantojam, lai rūpīgi izpētītu krāsni, ieviestu uzlabojumus. Jāteic, ka gandrīz pēc katra tāda remonta rezultātā izdodas ieviest vienu vai otru uzlabojumu. Piemēram, tīkko pabeidzām 2. krāsni remontu, ieviesām vairākus uzlabojumus. Pirmie rezultāti liecina, ka krāsni ražība palielinājusies par vairāk nekā desmit procentiem.

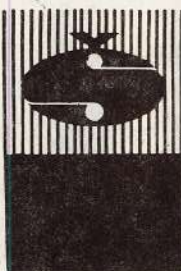
Centrālo uzmanību veltām lodīšu kvalitātei, jo tam ir izšķirīga loma tālākajā tehnoloģiskajā procesā. Būs kvalitatīvs stikls un lodītes, būs arī vairāk šķiedras, bet, ja stikls ir sliktis, tad var ievērojami pazemināties šķiedras izstrāde 2. ceļā. Un te, jāatzīstas, mums gadās arī neveiksmes. Piemēram, pavīsam nesen — aprīlī, jāatzīst, mūsu vainas dēļ cieta 2. ceļa jaudis, jo no mums saņēma nekvalitatīvas lodītes. So incidentu rūpīgi izmeklējām, bet liekas, ka vaina meklējama sīhtas transportēšanā. Dienzēl, brāķi neaizvēla arī analītiskās laboratorijas darbinieki, kas sistemātiski pārbauda stikla kvalitāti. Darīsim visu, kas mūsu spēkos, lai šādi ļoti nepatīkami gadījumi neatkārtotos.

Ir arī iepriecinošāki fakti. Piemēram, izanalizējām 34. teksta diega iznākumu diennakti no 3. un 2. vannas krāsni ražotā stikla lodītēm. 1976. gadā tas bija attiecīgi 103 un 112 kg, bet 1987. gadā jau 135—136 kilogrami.

Kopumā vērtējot paveikto, jāatzīst, ka „diemžēl, tehniskajā ziņā tālu aizgājuši neesam. Stikla kausēšanā ir nepieciešams tehniskais progress. Mēs ļoti atpaukam no tehnoloģijas, ko pielieto aizrobežu valstīs. Vajadzētu ieviest elektroniku sīhtas sastādīšanā, krāsni darbināšanā un kontrolē. Ietuzīsim un racionalizācija ir laba lieta, taču, uz to vien balstoties, mēs nevaram cerēt uz krasu produkcijas pieaugumu un kvalitātes tālāku uzlabošanu. Tehniskais progress pie mums nav jūtams, kā tas, piemēram, ir ausānas ceļā, kur nemitīgi tiek ieviesta jauna, progresīvāka tehnika. Šajās dienās uz Čehoslovākiju dodas ceļa priekšnieks Tālis Dancis, lai iepazītos ar stikla kausēšanas problēmām šajā zemē. Nekādu palīdzību šajā jomā nesapņemam arī no nozares institūta. Tā tas ir, un mums joprojām galvenokārt jābalstās uz saviem spēkiem un pieredzi. Jācer, ka pārkārtošanās process beidzot sāksies arī stikla šķiedras ražošanas jomā.

Ar Aldi Zeibotu runāja Hermanis Hercbergs

VISU ZEMJU PROLETĀRIESI, SAVIENOJĪETIES!

VALMIERAS ĶĪMIKIS

VALMIERAS STIKLA ŠĶIEDRAS RŪPNĪCAS PARTIJAS KOMITEJAS, ADMINISTRĀCIJAS, ARODKOMITEJAS UN KOMJAUNATNES KOMITEJAS ORGĀNS

Laihraksts iznāk kopā 1979. gada 25. oktobra

CETURTDIEN 1988. gada 26. maijā

Nr. 20 (41) Cena 1 kop

Vissavienības XIX partijas konferenci gaidot

LĪDERA TALANTS

18. maija vakarā partijas Valmieras rajona komitejas biroja paplašinātā sēdē, kurā piedalījās arī komjaunatnes rajona komitejas biroja, rajona un pilsētas izpildkomiteju locekļi, partijas pirmorganizāciju sekretāri, sabiedrības pārstāvji, tika pabeigta XIX Vissavienības partijas konferences delegātu kandidātu apspriešana un apstiprināšana. Nebija viegli izvēlēties — darba kolektīvi bija izvirzījuši gandrīz trīsdesmit cienīgu kandidātūru. Pēc vispusīgas apspriešanas notika balsošana. Tās rezultāti arī noteica trīs komunistus, kuru kandidātūras tagad izskatītas Latvijas KP Centrālās Komitejas plēnumā. Kandidātu skaitā ir arī mūsu rūpnīcas direktors INĀRS POLAKS.

Atēlā: (no labās) direktors Inārs Polaks sarunā ar partijas rūpnīcas komitejas sekretāru Zigurdu Abeli.

Anīta Martinsones foto

Astrida Aizsilniece, ausānas ceļa priekšniece:

— Liekas, ka rūpnīcā es visīgāk pazīstu mūsu direktoru — mēs taču iepazīsimies pirms trīsdesmit gadiem, kad vēl mājāmies Rīgas Politehniskajā institūtā. Abi uz Valmieru atbraucām vienā laikā. 1963. gada augustā, nedēļu pēc tam, kad uzņēmumā tika saražoti pirmie stikla šķiedras kilogrami, Polaku nolīmēja par topošā stikla lodīšu ceļa priekšnieku, bet man uzticēja vadīt maiju.

Tāpat kā ikvienam cilvēkam, arī Polaka rakstura ir savas pozitīvas īpašības un savi trūkumi. Sīdēt man grībētos runāt par viņa stiprām pusēm. Viņš vienmēr dziļi un vispusīgi studē vienu vai otru tehnisko problēmu, reizēm šī rūpība dažiem liekas lieka. Sis ieradums viņā izveidojies gados, kad viņš strādāja par galveno inženieri. Toties pieņemtais lēmums izceļas ar realitāti un precizitāti. Bet tas ir vadītāja augstas kompetences labākais rādītājs.

Jau vairākus gadus mūsu rūpnīcā ir savdabīgs poligons čehoslovāku mašīnbūvētāju radošo pneimatisko ausānas stēļu izmēģināšanai. Esam izmēģinājuši un ieviesuši sešu modifikāciju tehniku. Tā ir sarežģīta, rūpju pilna lieta ar zināmu riska daļu. Vienlaikus taču jāpilda arī plāna uzdevumi. Bet direktors nebaidās grūtību, jo vairāk tad, ja ru-

na iet par rūpnīcas tehnisko pārkārtošanu, kas sola ne tikai produkcijas izlaidies pieaugumu, bet arī darba apstākļu uzlabošanu.

Man par prātam ir arī direktora intūcija uz labām idejām. Viņš tūdaļ pat cenšas nodrošināt visus priekšnoteikumus to īstenošanai. Ar vienādu cieņu direktors sarunājas gan ar ierindas strādniekiem, gan ar vienu vai otru dienesta vadītāju. Cilvēkā par galveno viņš uzskata uzticību savai lietai. Tādi cilvēki kā Inārs Polaks ļoti vajadzīgi mūsu lūzuma laikmetā. Lūk, tāpēc arī es balsoju par viņa kandidātūras izvirzīšanu XIX Vissavienības partijas konferencē.

Oлга Ivanova, audēja:

— No visas sirds atbalstu Ināra Polaka kandidātūru. Cik daudz laba paveikts pēc viņa iniciatīvas, ar viņa palīdzību, lai uzlabotu Valmieras ķīmiku sociālos un sadzīves apstākļus! Mums ir savs sabiedriskās ēdināšanas kombināts ar labu ēdnieku, bufetēm, gaļas ceļu, kulinārijas veikalu. Jebkurā brīdī varam izmantot rūpnīcas poliklīniskās pakalpojums. Ir pat frīzētava, kas ir ļoti svarīgi sievietēm, kuru mūsu kolektīvā ir vairākums. Pamatāražošanas čehos ir ne tikai dušas telpas, bet arī pirts. Darbojas arī sauna. Nemaz nerunāju par preses izdevumu kiosku, taksofoniem, autobusu talonu pārdošanu uzņēmuma caurlekmā uz citiem sīkumiem, kas visiem ir nepieciešami.

Mūsu direktors ļoti rūpējas par dzīvokļu celtniecību. Mājas tiek celtas saimnieciskā kārtā. Sāpnotams, ka grūtību ir daudz. Un tomēr pieprasījumi pēc dzīvokļiem tagad tiek apmierināti ievērojami ātrāk. Pirms dažiem mēnešiem jūrgus nosvinēja vairāki desmiti rūpnīcas ļaužu ģimeņu, bet tagad līdzās viņu mājam uzsākti vēl divu būvdarbi.

Mūsu kolektīvā strādā vairāk nekā divdesmit tautību pārstāvji. Un es neateros nekādas pesašanas un strīdus šajā jomā. Pats direktors ir īsts internacionālists. Tikai viens piemērs. Jau daudzus gadus republikā un pat aiz tās robežām koncertus sniedz rūpnīcas folkloras ansamblis «Daina». Reiz direktors ierosināja: kāpēc gan nenooorganizēt krievu tautas dziesmu ansambli? Un, lūk, jau otro gadu dzied mūsu «Nadežda», kuru vadu.

Zigurds Ābele, partijas rūpnīcas komitejas sekretārs:

— Pēc sava rakstura Inārs Polaks ir aktīvs cilvēks. Jau studenta gados viņš bija institūta komjauniešu līderis. 1965. gadā rūpnīcā iestājās partijā. Un tagad viņam sabiedriskās slodzes pietiek ar uzviņu. Viņš ir partijas rajona komitejas un pilsētas izpildkomitejas loceklis, pilsētas padomes deputāts. Bez tam viņš vada rajona partijas un saimnieciskā skolu. Visus savus pienākumus komunisti Polaks izpilda ar nopietnību. Un, ja atliek brīvs brīdis, direktors nodarbojas ar sportu vai arī aizrautīgi strādā sava darzā.

Mūsu sabiedrība stājusies uz visplašākas demokrātizācijas ceļa. Šajā ziņā Inārs Polaks izdevīgi izeļas uz daudz citu vadītāju fona. Savā ikdienas darbā viņš pastāvīgi balstās uz rūpnīcas sabiedriskajām organizācijām, nekādā neignorē to padomus. Vēl vairāk — viņš tām nedod mieru.

Direktors bieži uzstājas kolektīvā, runā ar cilvēkiem, dalās ar savām cerībām un šaubām, stāsta par rūpnīcas attīstības perspektīvam un ar tām saistītiem grūtībām. Uz katru, kaut arī neērtu jautājumu, viņš atbild godīgi un argumentēti. Viņš nenospēj sarunu biedru ar sava amata autoritāti, bet izmanto pārlicināšanas metodi. Tas ir sevišķi svarīgi tagad, kad tiek izskauts administratīvi komandējošais vadības stils, kas vēl raksturīgs atsevišķiem vadītājiem. Ar tie komunisti Polaks rāda paraugu zemāka ranga kolēģiem.

Sogad mūsu rūpnīcā pārgājuši uz pašfinansēšanas un saimniecisko aprēķinu, sākusī darboties individuāli pērnēšana. Darbs rit labi, un kolektīvs paredzējis sagaidīt XIX Vissavienības partijas konferenci ar augstākiem ražošanas rādītājiem. Tas būs mūsu ieguldījums pārkārtošanās procesā.

Pierakstīja Jevgenijs Borisovs (Sovetskaja Latvija) 1988. g. 20. maijā

PIEKTDIEN, 27. MAIJĀ PULKSTEN 19 CENTRALĀS SLIMNĪCĀS KULTURĀS NAMA ZĀLE NOTIKS ĶĪMIKU DIENAS SARIKĀJUMS. Uzruņa. Darba veterānu godināšana. Muzikāli humoristiska programma «Jautrais karuselis», pūteju orķestris «Signāls».

